

Chương 26

Bởi chuyện trong game, tâm trạng Tô Tiểu không tốt lắm.

Thứ bảy không có tiết học, sớm ra cô tỉnh dậy liền đi thư viện tự học, buổi trưa ra ngoài ăn bữa chút đồ rồi lại ngâm mình trong thư viện, thẳng đến hơn 6 giờ tối mới lè rề thu thập đồ đạc rời đi.

Vừa mới đi được vài bước đã nghe có người gọi cô.

“Cốc nước của bạn kìa!”

Lúc này, Tô Tiểu mới thấy tay mình thiếu thiếu gì đó.

Đúng rồi, cốc nước.

Lúc sáng cô tới rất sớm, chọn một chỗ gần cửa sổ trong thư viện, bởi sợ hát đổ cốc nước, mới đặt cốc trên cửa sổ.

Tô Tiểu cầm lấy cốc, rồi hướng người vừa nhắc mình mỉm cười, nói một tiếng cảm ơn.

“Cảm ơn bạn nhé!”

Người nọ tay cầm bút, hơi cúi đầu, Tô Tiểu chỉ có thể nhìn thấy đầu cậu ta và phần tóc mái trên trán.

“Không có gì.”

Chuyện con con ấy chỉ thoáng qua, Tô Tiểu xoay người rời đi.

Mà cậu con trai đang nắm bút ấy vừa lúc ngẩng đầu, “Cùng đi ăn...”

Lúc đó, Tô Tiểu đã rẽ, vòng qua một giá sách lớn, đương nhiên là không nghe thấy tiếng gọi ở phía sau. Cô đang nghĩ, giọng nói vừa nãy dường như rất quen?

Không đúng, cô hiện giờ đối với ai cũng thấy quen, lẽ nào tới tuổi tư xuân rồi?

Từ thư viện về phòng ký túc có một con đường trái đá xanh, hai bên đường trồng cây phong, hiện tại vào thu, lá phong bắt đầu ngả màu đỏ, lặng lẽ bước trên đường, bỗng cảm thấy như đặt mình vào cảnh trong trò chơi, cô dừng lại dưới một gốc phong, lẳng lặng nhìn khoảng đất ở đó, trong lòng khẽ động.

Không biết ở đây có chôn một cây trầm gỗ đào hay không?

Nhĩ tới đó, Tô Tiểu khẽ nhếch khóe môi, chơi game nhiều quá, người tẩu hỏa nhập ma mất rồi. Hồi trước đọc trên báo thấy nói có người chơi game tới phát điên, thấy ô tô tới còn muốn mở kỹ năng bạo tẩu ra đụng, tưởng như bịa đặt, giờ nghĩ lại, kỳ thật mọi thứ đều có khả năng.

...

Cô chơi game ban đầu là vì Cố Mặc.

Kết quả, hiện tại cô phát hiện mình đã quên luôn Cố Mặc.

Trước đây chẳng bao giờ tiếp xúc, cho nên người đó vẫn luôn khắc ở trong lòng, tất cả mọi thứ đều vì chưa tiếp xúc qua mà thấy đặc biệt tốt, trong lòng vẽ nên một người vô cùng hoàn mỹ.

Thế nhưng sau khi tiếp xúc, lại phát hiện những gì mình tưởng tượng so với hiện thực không hề tương đồng.

Cô ước chừng không còn thích cậu ta như hồi đó nữa.

...

Buổi tối Tô Tiểu vẫn không vào game, cô vào nick QQ rất ít khi lên, vừa đăng nhập đã nghe đing đing đang đang vang không ngừng, mở ra, tất cả đều là tin của nhóm.

Là nhóm cho học đệ học muội mà Trần Vi lập.

Tô Tiểu lật xem một chút, các đàn em ở trong nhóm luôn nhắc mãi là học tỷ đi đâu mất rồi, sau đó ở đoạn giữa lại nói các đàn anh đàn chị của phòng khác đều mang đi ăn cơm mang ra ngoài chơi vân vân, lại ngại đánh điện thoại cho các chị, dù sao cũng có nhóm đây rồi, học tỷ có phải bận lắm không đủ các thứ...

Nói chung, chúng nó đang tìm người, và còn rất buồn bực.

Tô Tiểu và Trần Vi đều không phải người thích lên nick chat, và quan trọng nhất là hai cô đều quên mất tiêu đàn học muội học đệ này rồi.

Trong lòng Tô Tiểu bỗng dâng lên cảm giác tự trách một cách mạnh mẽ, tựa như trong trò chơi, cô quên mất tiêu đồ đệ Lạc Phong vậy.

Trong nhóm tên của bọn họ đều sửa thành tên thật của mình, cho nên Tô Tiểu vừa hiện lên, liền có người nhảy ra.

Tô Tiểu: “Ha, gần đây hơi bận.”

Vương Dịch Ca: “A học tỷ chị lên rồi!”

Vi Úc: “Cuối cùng cũng xuất hiện rồi!”

Tô Tiểu:” Ngày mai là chủ nhật nhỉ, có rảnh không, ra ngoài ăn cơm?”

Vương Dịch Ca: “Chúng ta đi Nam hồ ăn đồ nướng thì thế nào? Hôm nay phòng bên cạnh đi rồi, nói chơi vui lắm, còn chèo thuyền được!”

Điền Cương: “Học tỷ bên các cậu tới rồi, của bọn tớ không thấy á, bọn tớ cũng muốn đi!”

Ặc...

Tô Tiểu gọi điện cho Trần Vi, hỏi xem thời gian có được không, rồi làm chủ trì đáp ứng mang chúng cùng đi chơi Nam hồ. May mà vừa lĩnh học bổng, Tô Tiểu thăm thở dài một hơi.

Nam hồ là một công viên, phong cảnh cũng không tệ. Cô năm nhất đã đi hai lần, hoạt động tập thể do lớp tổ chức, người nhiều quá lại thành ồn ào, vậy nên trong ấn tượng, cảm giác với nơi đó cũng không tốt mấy. Nhưng tân sinh viên đối với phong cảnh chung quanh thành thị tự nhiên sẽ để ý một chút, Tô Tiểu lên mạng tra đường đi, sau khi nhớ rồi thì lên mạng tìm một bộ phim xem.

Cả ngày cô đều không vào game.

Trong lòng có một cái gai, có hai người vì vài câu nói của cô mà rời đi.

Có một người, vì báo thù mà xuất hiện.

Còn có những kịch tình trong game rất mùi mẫn kia, đan chéo vào nhau, khiến cô tạm thời không có hứng thú lên chơi.

Hôm sau bọn họ hẹn nhau ở công trường, Trần Vi đi ra ngoài thì rề rà, nếu không phải Tô Tiểu thúc dục như bà mẹ già, cô nàng còn phải lẩn lê trong phòng một tiếng nữa.

Hai người vội vàng chạy tới công, đột nhiên phát hiện ở đó đứng chờ một đại đội người.

Tô Tiểu lật ngón tay đếm, mình mang theo 8 người, Trần Vi có 4, nếu toàn bộ đến đủ tổng cộng

là 12 người, sao lại đông nghịt thế này?

Chẳng lẽ không phải mấy đứa đó? Nói thật hôm đó gặp nhau là buổi tối, ấn tượng của cô với những học đệ học muội ấy không sâu, cho nên bước chân đang đi nhanh cũng dần chậm lại, Tô Tiểu liếc nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói với Trần Vi: “Là bọn nó hả?”

Đối phương mắt sắc, vẫy tay với bọn họ.

“Học tử, chị xem bên mình hai phòng nam, một phòng nữ không khớp á, nên bọn em tìm một phòng nữ nữa, càng đông càng vui mà ha ha!” Cậu nhóc để đầu húi cua nhảy ra, hớn ha hớn hờ giải thích với Tô Tiểu. Tô Tiểu nhớ ra, cậu này là phòng trưởng của phòng nam cô chịu trách nhiệm, nhưng mà quên mất tên rồi.

Tô Tiểu đành phải cười khan hai cái: “Ha ha, càng đông càng vui!”

“Vừa vặn phòng các bạn ấy cũng biết chị đấy, học tử Tô!”

“Học tử Tô, học tử Trần!” Một cô bé mặt tròn tròn lộ đầu ra, “Lại gặp mặt rồi!”

“Đúng vậy, lại gặp mặt!”

Xác nhận là có quen, đây chẳng phải là cô bé mặt tròn lần trước cùng ăn đồ nướng đó sao? Lúc đó không có tự giới thiệu, cho nên Tô Tiểu cũng không thể gọi tên ra được, chỉ nhớ cô bé có một khuôn mặt tròn, rất thích nói chuyện.

Tô Tiểu lướt mắt qua đoàn người một cái, lúc này mới chú ý tới, nam sinh đứng bên cạnh cột điện, là anh chàng Phát Thanh Viên lần trước đi ăn đồ nướng gặp phải.

Hóa ra bọn họ hẹn là phòng này.

So sánh ra thì, học trường của người ta xứng chức hơn nhiều, lần trước mời đi ăn đồ nướng, lần này lại mang ra ngoài chơi, quả nhiên là tấn chức tấn trách, chẳng lẽ là phải lòng học muội nào rồi?

Nghĩ tới đó, Tô Tiểu lại quan sát đánh giá một phen.

Ách...

Đúng là rất quen mặt. Phát Thanh Viên quay người ra sau, đối mặt về phía đường cái, cho nên bây giờ Tô Tiểu chỉ nhìn thấy bóng lưng của cậu ta, sau đó cô bỗng bừng tỉnh ngộ!

Ôi ôi ôi, anh chàng cùng tay cùng chân!

Đoàn người đi xe buýt tới dưới chân núi Nam Sơn.

Tô Tiểu lúc trước tới đây đều trực tiếp ngồi xe du lịch ngắm cảnh lên đỉnh núi, kết quả giờ một đám học đệ học muội muốn leo núi để bồi dưỡng tình cảm, Tô Tiểu chỉ đành liều cái mạng già cùng leo lên theo.

Khí trời đầu thu rất tốt, gió nhẹ thổi tán cây đu đưa, hai bên thềm đá còn trồng toàn cây hoa quế, hương thơm sáng khoái cả người. Mới bắt đầu Tô Tiểu còn có thể đuổi kịp, về sau đã có chút hỗn hển.

Nhưng mà đang lúc mọi người đều thần thái sáng láng, một mình cô ở đó hỗn hển thật mất mặt á, vậy nên cô chỉ đành nín thở giả vờ bình tĩnh, rồi từ từ rơi lại phía sau.

Trần Vi là đội viên đội cổ động, bình thường có đi huấn luyện nhảy nhót thể thao các loại, thể lực tốt hơn cô nhiều, mà các học đệ học muội thì vừa vào đại học, còn chưa vào thời kỳ toàn trách, tinh thần phấn chấn, còn về phần Phát Thanh Viên, nam sinh mà, thể lực không cùng đẳng cấp với cô, ở phía trước cô không hề thấy cậu ta, có lẽ là ở xa đằng trước rồi.

Đã đi khá là lâu rồi, đám nam thanh niên liền ồn ào so xem ai sẽ leo lên đỉnh đầu tiên, Trần Vi cân quắc không thua tu mi cũng mang theo nhóm nữ sinh tham gia, còn Tô Tiểu, cô đã quen làm lót đường rồi.

Đám người ồn ào phía trước vượt lên trước rất xa, mà khoảng cách vẫn không ngừng tăng lên.

Tô Tiểu lúc trước còn nguy trang dáng vẻ nhàn tản vững bước, giờ thấy mọi người vào góc rẽ, lập tức hai tay chống đầu gối thở dốc, sau một lúc lâu mới đứng thẳng được, vịn eo một cái.

“Thẻ lực kém quá!” Đằng sau cô có người nhàn nhạt cất tiếng.

Tô Tiểu quay đầu, liền thấy Phát Thanh Viên đứng không xa đằng sau, hướng cô giờ giờ bình nước khoáng trong tay.

“Vừa đi mua ít nước ở quán nước lúc này, tí nữa lên tới đỉnh núi sẽ đắt hơn.”

Tô Tiểu đứng ở bậc thang cao hơn cậu ta, lúc này tựa như cư cao lâm hạ đánh giá anh chàng.

“Mặt bạn hồng như vậy, thẻ lực cũng chẳng có gì tốt hơn tôi nhỉ!”

Phát Thanh Viên bĩu môi một cái, không nói gì sải chân tiến lên vài bước đi lên đứng song song cùng một bậc thang với Tô Tiểu, hai người cứ vậy lẳng lẳng leo lên, không khí tĩnh mịch đến đáng sợ.

Càng lên cao, Tô Tiểu thở dốc càng mạnh, mà người bên cạnh không hề phát ra tiếng tăm gì, tựa như không tồn tại vậy, cô lén liếc một cái.

Phát Thanh Viên thoát trông cực kỳ thoải mái, trừ bỏ khuôn mặt có hơi hồng.

Cậu ta da trắng, lại không cho người ta cái cảm giác nhu mì, đường vòng cung nơi cằm hơi bằng, các nét trên mặt đều rất cương nghị, nhìn qua rất có vị, mà đường như cũng phi thường quen thuộc.

Tô Tiểu sờ sờ cái cằm nhọn của mình, thấy có chút ngạc nhiên, vì sao cằm của cậu ta lại có hình dạng như vậy nhỉ?

Cô sờ sờ cằm, dùng cái loại ánh mắt thô bỉ nhìn chăm chăm vào cậu ta.

Cái biểu tình ấy cộng thêm động tác nhìn giống y chang như đang lén lút theo dõi con gái nhà lành.

Sau đó, con gái nhà lành phát hiện.

Cậu ta quay đầu lại khóa mắt với Tô Tiểu, một giây sau, cậu ta dịch một bước dài sang bên.

Hai người vốn cách rất gần, nhiều nhất chỉ khoảng nửa cánh tay, vì Tô Tiểu nhìn trộm, bây giờ đã cách được chừng một mét. Trong lòng Tô Tiểu thâm than một hơi, người này sẽ không cho mình là nữ lưu manh mê giai chứ?

Nữ lưu manh thích nhìn trộm?

Trong khoảnh khắc ấy, từng đoạn trí nhớ đã qua như chớp giật lóa lên trước mắt, cô bỗng nhớ tới vì sao mình lại có cái cảm giác quen quen với người này rồi...

Buổi tối hôm đó, là anh chàng để trần cô nhìn thấy.

Sấm vang chớp giạt a!

Tô Tiểu giật giật khoe miệng, cũng không dám liếc nhìn cậu ta thêm lần nào nữa.

Lúc hai người lên tới đỉnh núi thì đám người kia đang vác máy ảnh chụp chung quanh, Trần Vi bị mấy cậu nam sinh vây ở một chỗ, đứng ở chính giữa, gơ tay làm hình chữ V với ống kính.

Bọn Tô Tiểu vừa mới lên, còn chưa kịp thở, đã bị đám kia dồn lại một chỗ.

“Nhìn ống kính nhé, một, hai, ba, cười nào!”

Thật bằng không trâu bắt chó đi cày, trên trán cô đầy mồ hôi, đầu tóc cũng bị mồ hôi làm bết thành từng sợi dính hai bên mặt, Tô Tiểu có thể tưởng tượng, tạo hình của mình trong bức ảnh này cỡ nào đau khổ. Đặc biệt là bên trái cô là xinh đẹp bức người Trần Vi, bên phải là thư thân như gió thoảng mây trôi Phát Thanh Viên.

Một người cao hơn mình nửa cái đầu, một người cao hơn mình một cái đầu...

Trên đỉnh núi có rất nhiều quán nướng, ông chủ phụ trách bắc vỉ quạt than, còn lại đều do tự mình động thủ.

Cho nên hiện trường liền biến thành một đám con trai đang nướng đồ, còn các cô gái thì hô hào hai bàn mặt chược. Đợi đến chiều bọn họ mới tụm năm tụm ba nhóm lại đi chèo thuyền, bữa tối thì gọi hai bàn cơm quê.

Lúc dùng bữa tối Tô Tiểu phát hiện ra bộ dạng vô cùng sùng bái Phát Thanh Viên của đám nam sinh, không hiểu lúc trưa bọn họ nướng đồ thì Phát Thanh Viên dùng kỹ năng thiên phú gì đó đã làm mấy đĩa bái phục, cơm nước xong đã 7 giờ tối, vốn Tô Tiểu chuẩn bị mang bọn họ trực tiếp về trường, ai ngờ Điền Cương kéo Phát Thanh Viên nói: “Anh Tàn, tí nữa xuống núi rồi chúng ta tìm quán net luận bàn một chút nhé?”

Một đám nam sinh nhao nhao ồ lên, Tô Tiểu nghi hoặc nhìn bọn họ.

“Các học tử không biết nhỉ, học trưởng Tàn là đội trưởng của chiến đội ngân hà nha, còn là quản lý ICE của mục game trên diễn đàn của trường nữa đó!”

Tô Tiểu: “...”

ICE cô có nhớ, từng xóa bài chiêu người mà Cố Mặc post bên mục game, lúc đó cô còn hận chết người quản lý đó.

Hóa ra là cậu ta!